

Miért utazunk?

Ezt a kérdést tette fel a barátom Délkelet-Ázsia legmélyén, Vietnam egyik legnyüzsgőbb városában, Ho Chi Minh-ben (magyarul Saigon) egy tetőterazon kávéét szürcsölgetve, egy 22 órás repülőúttal a hátunk mögött. Eljutottunk a világ másik végére - legalábbis mi így éreztük. Elég furcsán néztem rá akkor, hogy milyen kérdés ez? Most tíz Vietnamban töltött nappal a hátam mögött, úton Kambodzsa felé annyi választ tudnék adni, hogy úgy gondoltam, inkább leírom, amíg utazunk.

A kérdést egy beszélgetés követte, és arra jutottunk, hogy valójában nem a testünk kívánja az utazást, hanem az elménknek, szellemünknek van rá szüksége. Ha ez valóban igaz, akkor a jövőben lehetséges, hogy lesz egy olyan virtuális eszköz, ami az érzékszerveinkre hatva megspórolja nekünk a repülés közbeni pánikrohamot, hányingert, utazási időt és minden ezzel járó kellemetlenséget, hogy csak az élmény maradjon belőle, ami egyeseknek minden pénzt megér.

Elképzeltető, hogy lesz ilyen, de korábbi és jelenlegi élményeimet figyelembe véve számomra mégis az igazi utazás az igazi táplálék. Folyamatosan újra inspirál.

Az ízek, illatok, hangok

El lehet menni olasz étterembe a Várban, kínaiba a Klinikáknál, vietnamban a Gozsduuban, görögbe a rakparton és még sorolhatnám. De azért egészen más helyben megkóstolni az ottani éghajlaton termelt alapanyagokból, a helyi szokások szerint elkészített ételeket. Nekem például Pesten nem jött be a vietnami, pedig több helyen is kóstoltam, mindig rosszul voltam utána. Vietnamban eddig nagyon finomakat ettünk, nagyon tetszik, hogy egészséges a konyhájuk, egy csomó zöldséget meg gyümölcsöt esznek.

Az illat mindig fontos nekem, sokszor az is egy emlék a helyről vagy személyről. Ázsiában ez különösen meghatározó élmény. A környezetbe olvadás részeként a bőröd illata is megváltozik, "alkalmazkodik a környezethez". Ha tengerpartra mész, ott egészen más a levegő, mint egy nyüzsgő nagyváros piacán, és ez nagyon fontos része az élménynek - akár pozitív, akár negatív.

Vietnamban a városokban és az utakon egyfolytában dudálnak. Ezzel jelzik a sofőrök, hogy "az úton vagyok", "menjél arrébb", "vigyázzatok gyalogosok, jövök". Fontosságát talán azzal éreztethetném, hogy enélkül valószínűleg sokkal több baleset lenne a freestyle közlekedés miatt. Ha a hangokról beszélünk, akkor meg kell említeni, hogy a vietnamiak angolja egyszerűen fantasztikus - mindenki próbál beszélni, és valami nagyon különös intonációjú egzotikus nyelvváltozat születik belőle.

Az emberek

Az mindig nagyon szubjektív, hogy kinek milyen tapasztalata van más emberekkel, akár külföldiekkel, akár saját országból valókkal. A kommunikáció, személyes találkozás mindenképpen sokat számít. Mégis, inkább arra vagyok kíváncsi amikor utazom, hogy hogyan élnek az emberek. Milyen a napi ritmusuk, hogyan viselkednek, hogyan dolgoznak. Persze ez is csak egy szelet, hiszen a társadalom bizonyos rétegeinek életét nem lehet megfigyelni néhány nap vagy pár hét alatt, de talán az átlag emberek életébe mégiscsak adhat bepillantást egy pár hetes utazás. Úgy érzem, ezek a tapasztalatok láthatatlan kis emlékfoslányokként a részemmé válnak és segítenek abban hogy elfogadóbb legyek másokkal és önmagammal is.

A kapcsolat

A kapcsolat már egy komplexebb dolog, magában foglalja az emberekkel való kontaktust, az új emberek megismerését és a hellyel kialakított viszonyunkat is, amiben benne vannak az ízek, illatok,

hangok és a látvány! (az utóbbiról azért nem írtam külön, mert talán ezt a legkönnyebb reprodukálni virtuálisan)

Kapcsolat szerintem csak az utazással alakulhat ki egy országgal, kultúrával. Akkor, ha jártál már ott, beszéltél az ott élőkkel és láttad ahogyan élnek. Ezt nem tudom másképp elképzelni. Hiszen ha elutazunk valahová, akkor természetes, hogy másképp viselkedünk, próbálunk alkalmazkodni. Úgy gondolom, mindenki a saját közegében tud igazán önmaga lenni. Ezért sem tudnám elképzelni, hogy külföldön éljek, hiába szeretek utazni. A kettő teljesen más.

A "jártam már ott" élmény

Mindig is volt bennem egyfajta gyűjtési szenvedély. Kiskoromban matricákat, üveggolyókat, bélyegeket gyűjtöttem, ezekről "leszoktam". Megmaradt a térképem a szobám falán, ahol fekete csillagok jelzik a Földön azokat a helyeket, ahová már betettem a lábam. (nem saját ötlet, egy filmben láttam) Szeretném ha egyszer minden kontinenst fekete csillagok borítanának. Nagyon jó érzés visszagondolni a korábbi utazásokra, és sokszor inspirálnak egy monoton életszakaszban - vizsgaidőszak - a korábbi élmények, vagy egy új úti cél tervezése. A "jártam már ott" élmény akkor is csodálatos, amikor találkozol valakivel akár külföldön, akár itthon és beszélgettek egy utazásról, egy helyről, ahol mindketten jártatok és mégis teljesen más benyomásokat van róla, vagy az is lehet, hogy épp ugyanaz. Mindegy, hogy bakancslista, térkép, a lényeg hogy minél több helyen, minél több emberrel, minél több élmény legyen.

Az érzés

Ez az, amit nem lehet elmondani, elmesélni, vagy leírni. Újra átélni igen, ha felidézük az emlékeinket. De el kell menni ahhoz, hogy legyen egy érzésünk arról, hogy milyen is ott lenni. És ez mindig egyszeri és megismételhetetlen. Sokszor vágyunk az újra, egyedire, különlegesre. Egy utazás alatt annyi minden megtörténhet, annyi új impresszió ér, olyan sok emberrel találkozhatunk, csodálatos helyeken járhatunk, és mégis, ha még egyszer ugyanoda visszatérünk, annyira más lehet az érzésünk. Fontos az, hogy kivel megyünk, mikor megyünk, mennyire vagyunk nyitottak, kik vesznek minket körül, mennyire vagyunk egészségesek, milyenek a körülmények és hogyan állunk hozzá mi magunk.

Talán ezért vagyok én ennyire szerelmes az utazásba, mert mindig újat ad, egy soha ki nem merülő kút, amihez újra és újra visszatérek, hogy a mélyére tekintsek és megismerjek egy újabb szeletet a világból, és általa saját magamból.